

Discursul D-lui Inginer-șef G. Caracostea

Falnică Adunare!

E trist, e dureros să privim astă-zi acest impunător cortegiu în fața Școale pe care el a creat-o. Admirați mărețea clădire, întruparea visului său grandios.

Vedeți-o, cum umbrită de lugubrul steag negru, îl plânge neconsolată.

Il plâng profesorii, cari l'au ajutat în reușita acestei mărețe opere, îl plângem noi eșiți din această școală, căci multă iubire a știut să ne insuflă.

Scim câtă mâhnire avea pentru o greșală a noastră, și ce mult se bucura când reușam.

L'am vădut la intrarea lui în luptă pentru a încălzi un corp rece, pentru a da viață acestei școale—toate momentele lui erau pentru dânsa,—nici osteneala nici greutatele ce îi stau în cale nu l'au desarmat, le-a învins pe toate și a întemeat o școală model de care ne mândrim astă-zi, când ne țicem «vechi elevi ai ei».

Și cu cât suntem mai mândri cu atât suntem mai mâhniți de pierderea creatorului nostru.

În special noi, cari ne-am făcut studiile, pe când era el director suntem, zdrobiți de durere.

Ni'l aducem aminte, cum la fie-ce moment, ne sfătuia și ne îndrepta pe calea cea bună. Il vedeam cum venea și ne inspira dragostea de muncă, de ordine și de știință, îl simțeam că trăesce numai pentru noi și numai prin noi.

Și'l iubeam cu toții, chiar acei ce eram loviți de severitatea lui; înțelegem măsura aspră luată, vădend efectele bine-făcătoare.

Nimic nu făcea el care să nu tindă a ține sus prestigiul școalei, și cu câtă moderație spunea că meritul este al nostru iar nu al lui!

E copleșitor de dureros pentru noi să spunem tot ce scim despre el astă-zi când îl vedem dus fără viață spre locuința lui de veci.

O, de sigur, nu'l vom uita, căci el trăesce în inimile noastre și va trăi în viitor

prin generațiile ce vor succeda în această școală și va fi o zi de mare mulțumire sufletească pentru noi, când vom așeza în mijlocul curții de onoare a acestei clădiri chipul său cioplit în marmură sau turnat în metal, pentru ca privindu-l să dea puțința de a fi vecinic un exemplu viu și demn de urmat, să-i putem cere îndemn la muncă și abnegațiune, lui, isvor de bine și de lumină.

Acum să-l petrecem cu toții până la mormânt, să-i aducem omagii de adâncă recunoștință, și ștergându-ne lacrimile, nu-ți spunem adio, căci moartea n'a isbutit să te răpească cu desăvârșire din amintirea noastră.

